

Hồi 7

Con Đường Này

Lên núi dễ, xuống núi cũng không khó.
Mặt trời còn chưa lặn xuống bên kia núi, bọn họ đã ở mé dưới rồi.
Dưới núi có con đường nhỏ, bên đường có một cây lớn, dưới cây có một cỗ xe đang đậu, gã đánh xe là một gã nhỏ con, trần trùng trực, đội chiếc mũ tranh ngồi đó hứng nắng.

Dưới bóng cây có gió, gió thổi qua, đem lại từng trận mùi rượu thơm.

- Đây là thứ Trúc Diệp Thanh thượng hảo hạng.

Quanh đó không thấy có nhà cửa, chỗ duy nhất có thể để rượu, là chỗ cỗ xe lớn đang đậu.

Gã đánh xe nhỏ con đang ngồi nhòm phía ngoài xe hứng mặt trời, để mấy bình rượu ngon trong xe cho gió thổi mát mẻ.

Đinh Hỷ thở ra, bỗng phát giác ra thế gian này cũng còn có nhiều người có chứng tật.

Đặng Định Hầu nhìn y, hỏi:

- Người có muốn uống rượu không?

Đinh Hỷ nói:

- Không muốn.

Đặng Định Hầu hơi kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì, tuy tôi là một tên cường đạo, tôi chưa bao giờ cướp rượu của ai uống.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta có thể lại mua.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng muốn lại mua, chỉ tiếc là tôi đã thấy bao nhiêu quán rượu, nhưng tôi chưa từng thấy quán rượu nào bán trong một cỗ xe.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Hiện tại người đã thấy rồi đó.

Đinh Hỷ quả thật đã thấy rồi.

Gã đánh xe nhỏ con bỗng đứng dậy, lấy trong cỗ xe ra một cây cờ vải màu xanh, trải ra, trên mặt đề mấy chữ:

- Thượng hảo Trúc Diệp Thanh, đồ nhắm thịt bò khô.

Nếu trên đời này có thứ gì làm cho Đặng Định Hầu và Đinh Hỷ cao hứng lên được chút xíu, chỉ sợ có rượu ngon và thịt bò khô thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão rùa đen đó thật tình khó đối phó lắm, ta chỉ sợ chưa kịp kéo tai y ra, y đã kéo tai ta ra rồi.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy hiện giờ ông đang rầu rĩ.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta nghĩ ta có thể đi lấy rượu tiêu sầu tý đỉnh.

Đình Hỷ nói:

- Chủ ý hay lắm.

Hai người sai bước lại chỗ cỗ xe đậu.

- Dem lại mười cân thịt bò khô, hai mươi cân rượu đi.

- Được.

Miệng gã đánh xe nhỏ con thì nói vậy, nhưng y lại khom người lại, lấy mũ quạt quạt hứng gió.

Bọn họ nhìn y, nhìn cả nửa ngày, gã tiểu tử đó không thấy có vẻ gì là muốn đứng dậy.

Đình Hỷ nhìn không nổi hỏi:

- Thịt bò khô và rượu của người tự nó bỏ lại đây sao?

Gã đánh xe nhỏ con nói:

- Không.

Y chẳng thèm quay đầu lại, nói tiếp:

- Thịt bò và rượu không biết đi, nhưng các người chắc biết đi.

Đình Hỷ bật cười.

Gã nhỏ con nói:

- Ta chỉ bán rượu, không bán người. Vì vậy ...

Đình Hỷ nói:

- Vì vậy, nếu bọn ta muốn có rượu uống, phải lại đó mà lấy.

Gã nhỏ con nói:

- Lấy rượu rồi, tự mình lại đây trả tiền.

Cỗ xe ngựa không mới, rèm cửa phủ một lớp rất dày, lại gần trước xe, mùi rượu càng bốc ra nồng nặc.

- Gã nhỏ con này tuy chẳng thấy ra vẻ gì, rượu y bán quả thật là rượu ngon tuyệt.

- Chỉ cần rượu ngon, chuyện gì khác đại khái cũng được không sao.

Đặng Định Hầu bước lại mở cửa xe nhìn vào.

Y ngăn người ra đó.

Đình Hỷ cũng ngăn người ra đó.

Một người đang ngồi thoải mái trong xe, tay cầm một ly rượu, nhìn bọn họ toét miệng ra cười.

Cái miệng của người này có vô số biểu tình.

Người này rõ ràng là Phúc Tinh Cao Chiếu Quy Đông Cảnh.

Trong xe mát mẻ rộng rãi.

Đình Hỷ và Đặng Định Hầu đã vào xe ngồi xuống, ngồi ngay trước mặt Quy Đông Cảnh.

Quy Đông Cảnh nhìn bọn họ, lúc thì toét miệng ra cười, lúc thì trề môi cười, y bỗng hỏi:

- Các ông lúc nãy nói lão rùa đen là ai?

Đặng Định Hầu hỏi lại:

- Ông đoán xem?

Quy Đông Cảnh nói:

- Hình như là ta.

Đặng Định Hầu nói:

- Đoán đúng quá.
Quy Đông Cảnh hỏi:
- Ông chuẩn bị kéo tai tôi ra?
Đặng Định Hầu nói:
- Trước hết đánh gãy răng ra, sau đó rồi cắt tai.
Quy Đông Cảnh thở ra, nói:
- Các ông uống rượu ăn thịt trước được không, sau đó rồi đánh đập cắt tai?
Đặng Định Hầu nhìn Đinh Hỷ.
Đinh Hỷ nói:
- Được.
Do đó bọn họ bắt đầu uống rượu ăn thịt, uống không nhiều, ăn lại không ít.
Ba đĩa lớn đầy thịt bò trong chóp mắt đã ăn sạch, Quy Đông Cảnh lại thở ra nói:
- Các ông chuẩn bị chùng nào động thủ đây?
Đặng Định Hầu nói:
- Đợi cho ông xem xong sáu phong thơ trước đã.
Sáu phong thơ đưa ra, Quy Đông Cảnh chỉ xem một phong:
- Phong thơ này dĩ nhiên không phải là ông viết chứ?
Đặng Định Hầu nói:
- Không phải.
Quy Đông Cảnh cười khỏ nói:
- Nếu không phải ông viết, dĩ nhiên nhất định là tôi rồi.
Đặng Định Hầu hỏi:
- Ông thừa nhận sao?
Quy Đông Cảnh than thở:
- Xem ra tôi không muốn thừa nhận cũng không được.
Đinh Hỷ hỏi:
- Ai nói không được?
Quy Đông Cảnh hỏi lại:
- Được sao?
Đinh Hỷ nói:
- Ông chẳng cần phải thừa nhận. Bởi vì ...
Đặng Định Hầu nói sát theo:
- Bởi vì sáu phong thơ đó, vốn không phải do ông viết.
Quy Đông Cảnh ngược lại cảm thấy rất kinh ngạc:
- Sao các ông biết được không phải tôi viết?
Đinh Hỷ nói:
- Người trên Ngạ Hồ Cương không phải là đại cường đạo, cũng là tiểu cường đạo, oan gia
đôi đầu cũng không biết bao nhiêu mà kể.
Đặng Định Hầu nói:
- Những người đó dù có muốn xuống núi xem tử võ quyết đấu, cũng nhất định không đi
khắp nơi truyền bá tin tức cho mọi người đều biết.
Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì, dù bọn họ không sợ quan phủ truy lùng, cũng nên đề phòng kẻ thù tìm lại, trước giờ bọn họ chỉ sợ mình bại lộ hành tung để người khác biết được.
- Đặng Định Hầu nói:
- Nhưng lần này, bọn họ quảng cáo rầm rộ, làm như sợ người khác không ai biết tới.
- Đinh Hỷ nói:
- Ông đoán xem họ làm vậy để làm gì?
- Quy Đông Cảnh nói:
- Ta không phải là Đinh Hỷ thông minh, ta đoán không ra.
- Đặng Định Hầu nói:
- Ta không phải là Đinh Hỷ thông minh, nhưng ta cũng đoán ra được tý đỉnh.
- Quy Đông Cảnh nói:
- Sao?
- Đinh Hỷ nói:
- Bọn họ làm vậy, hình như cố ý tạo ra cơ hội.
- Đặng Định Hầu nói:
- Để cho chúng ta lên Ngạ Hồ Cương lấy sáu phong thơ.
- Quy Đông Cảnh nói:
- Ông biết sáu phong thơ ấy chắc chắn không phải mình viết, sẽ nhất định nghi ngờ đến tôi.
- Đặng Định Hầu nói:
- Do đó, tôi sẽ lại đánh gãy răng ông ra, cắt tai ông đi.
- Đinh Hỷ nói:
- Do đó kẻ gian tế chân chính, sẽ ngồi đó vỗ tay nhìn cười ha hả.
- Quy Đông Cảnh không hiểu hỏi:
- Các vị hảo hán trên Ngạ Hồ Cương, tại sao muốn giúp kẻ gian tế trong bọn chúng ta làm chuyện như vậy?
- Đinh Hỷ nói:
- Bởi vì người ta là gian tế của các ông, nhất định sẽ có lợi cho bọn họ.
- Quy Đông Cảnh hỏi:
- Còn người thì sao? Người không biết chuyện này sao?
- Đinh Hỷ cười cười, nói:
- Đinh Hỷ thông minh, có lúc cũng làm chuyện hàm hồ, lần này hình như tôi trở thành công cụ để người khác lợi dụng.
- Quy Đông Cảnh cũng cười nói:
- May mà người cũng không phải thật sự hồ đồ, cũng không phải thông minh giả.
- Đặng Định Hầu nói:
- Vì vậy mà hiện tại, lỗ tai của ông còn chưa bị cắt ra, hàm răng vẫn còn nguyên vẹn trong miệng.
- Quy Đông Cảnh nhìn y chăm chú một hồi, bỗng hỏi:
- Có phải chúng ta là bạn bè lâu năm không?
- Đặng Định Hầu nói:
- Đúng vậy.
- Quy Đông Cảnh hỏi:
- Hiện tại vẫn là bạn bè?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Quy Đông Cảnh chỉ Đinh Hỷ hỏi:

- Gã này có phải là tên cướp tiêu bị chúng ta bắt được không?

Đặng Định Hầu mỉm cười gật gật đầu.

Quy Đông Cảnh than thở, cười khổ nói:

- Nhưng hiện giờ xem ra, các người là bạn bè thân thiết với nhau, còn ta lại bị các người bắt được.

Đinh Hỷ nói:

- Ông nhất định không thể là một tên tiểu tặc.

Quy Đông Cảnh nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Dù ông có là tặc, ông sẽ nhất định là một tên đại tặc.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tiểu tặc chỉ sợ người ta nói y hồ đồ, vì vậy lúc nào cũng làm ra vẻ thông minh, đại tặc thì lại sợ người ta biết y thông minh, vì vậy lúc nào cũng thích làm ra vẻ hồ đồ, không những vậy còn giả bộ rất giống.

Quy Đông Cảnh cười lớn, nói:

- Đinh Hỷ người ta mê thích, quả thật làm người ta mê thích quá đi.

Y cười lớn đứng dậy, vỗ vào vai Đinh Hỷ nói:

- Cỗ xe này tặng cho người, rượu trong xe cũng tặng cho người luôn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao tặng cho tôi?

Quy Đông Cảnh nói:

- Ta uống rượu vào, lập tức thích cho người ta đồ này đồ kia, ta cũng thích người nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn ông thì sao?

Quy Đông Cảnh cười nói:

- Bây giờ ta đã hết bị nghi ngờ, tốt nhất là tìm đường chuồn lẹ, nếu không lại dính chùm với các người ngồi suy nghĩ tổn thương cân não.

Y lại nói:

- Gian tặc chẳng phải là ta, cũng không phải lão Đặng, làm sao y quán thông được với bọn trên Nga Hồ Cương?

Y lắc đầu, mỉm cười nói:

- Những vấn đề đó đều rất dễ làm hư hỏng cân não, ta là người hồ đồ, vừa lười vừa ngu, gặp phải chuyện tổn thương cân não, trước giờ ta chuồn lẹ nhất.

Y quả thật nói chuồn là chuồn.

Đinh Hỷ nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu nhìn Đinh Hỷ, hai người không biết làm gì hơn.

Quy Đông Cảnh nhảy xuống xe, bỗng quay đầu lại nói:

- Còn có chuyện muốn hỏi người.
Đinh Hỷ hỏi:
- Chuyện gì?
Quy Đông Cảnh nói:
- Các người đã nghi ngờ ta là gian tế, tại sao lại bỗng nhiên thay đổi chủ ý?
Đinh Hỷ cười cười nói:
- Bởi vì tôi thích cái miệng của ông.
Quy Đông Cảnh nhìn y, sờ sờ cái miệng của mình, lẩm bẫm:
- Lý do hình như được lắm, cái miệng của mình quả thật cũng được lắm chứ.
Chỉ nói có hai câu đó, cái miệng của y đã biến đổi đi bốn loại hình dạng, sau đó y cười lớn
nhơn nhơn bỏ đi, bỏ lại bao nhiêu chuyện tổn thương cân não cho Đặng Định Hầu và Đinh Hỷ.
Đặng Định Hầu thở ra, cười khổ nói:
- Người này quả thật có phúc khí, có người hình như trời sinh ra là có phúc khí, có người
hình như trời sinh ra sẽ chịu tổn thương cân não hằng ngày.
Đinh Hỷ hỏi:
- Sao?
Đặng Định Hầu nói:
- Lúc này y đã nói ra những vấn đề đó, bây giờ dù ta có muốn không bị tổn thương cân não
cũng không được.
Đinh Hỷ đồng ý.
Đặng Định Hầu nói:
- Biết được chúng ta lại Ngạ Hồ Cương, trừ chúng ta ra, chỉ có Bách Lý Trường Thanh,
Khương Tân và Tây Môn Thắng.
Đinh Hỷ nói:
- Đúng vậy.
Đặng Định Hầu nói:
- Hiện tại, xem ra người đáng nghi ngờ nhất là Tây Môn Thắng.
Đinh Hỷ nói:
- Bởi vì chính tai y nghe rõ ràng chúng ta bàn kế hoạch ra sao.
Đặng Định Hầu nói:
- Cũng bởi vì y chỉ được có một phần trong chín cổ phần lợi tức.
Đinh Hỷ nói:
- Nhưng bọn họ đã bị Quy Đông Cảnh sai đi bảo tiêu mất rồi.
Đặng Định Hầu cười khổ nói:
- Bởi vậy ta mới bị tổn thương cân não.
Đinh Hỷ hỏi:
- Bách Lý Trường Thanh thì sao?
Đặng Định Hầu nói:
- Hai tháng trước, y đã về Quan Đông rồi.
Đinh Hỷ nói:
- Hiện tại, không phải người bị nghi ngờ nhất là Ngọc Báo Khương Tân sao?
Đặng Định Hầu nói:

- Tính tới tính lui, hiện tại quả thật chỉ còn có mình y, chỉ tiếc là, y bị nằm liệt trên giường cả sáu tháng nay, bệnh nặng đến độ đứng dậy còn không muốn nổi.

Y cười khô nói tiếp:

- Nghe nói y bị bệnh dính tới chuyện phong nguyệt, thành ra nhà họ Khương ai ai cũng kín miệng như bình, không dám để cho tai tiếng lộ ra ngoài.

Đinh Hỷ ngần mặt ra, hỏi:

- Nói vậy, chẳng còn ai là kẻ đáng nghi ngờ nữa sao?

Đặng Định Hầu than thở:

- Vì vậy ta lại càng đau đầu.

Đinh Hỷ đảo quanh tròn mắt, bỗng cười nói:

- Tôi chỉ cho ông một cách, ông sẽ không nhưc đầu nữa.

Đặng Định Hầu phấn chấn tinh thần, hỏi:

- Cách gì vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Những vấn đề ấy ông nghĩ không ra, tại sao không đi hỏi người khác?

Đặng Định Hầu lập tức lộ vẻ thất vọng, lẩm bầm:

- Đây cũng là một cách sao?

Đinh Hỷ nói:

- Xem như đó là một cách vừa đơn giản vừa hữu hiệu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đi hỏi những vấn đề ấy với ai bây giờ?

Đinh Hỷ nói:

- Hỏi Vô Khổng Bất Nhập Vạn Thông.

Đặng Định Hầu lại phấn chấn trở lại.

Đinh Hỷ nói:

- Trận chiến ở nhà Hùng gia quảng cáo rầm rộ như vậy, nhất định là do y bày ra, người cầu kết mật thiết với kẻ gian tế trong bọn của ông, nhất định cũng là y.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít nhất y cũng có phần trong đó.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, nhất định y sẽ biết kẻ gian tế là ai.

Đặng Định Hầu nhảy dậy, kéo Đinh Hỷ nói:

- Đã vậy, tại sao chúng ta còn chưa đi?

Đinh Hỷ lại nằm soái ra dáng lười biếng, mỉm cười nói:

- Đừng quên tôi là hạng người có xe có cộ, tại sao tôi muốn đi bộ chứ?

x X x

Lúc bọn họ lại chỗ nhà Hùng gia, Hùng Cửu thái gia đang chấp tay sau lưng đi tản bộ ở luyện vũ trường, nơi đã được thiết bị rất hoàn mỹ và rộng rãi bằng phẳng.

Lão có ba chuyện bình sinh vốn lấy đó làm kiêu ngạo, chỗ luyện vũ trường này là một trong ba chuyện đó.

Từ hồi lão thoái ẩn, lão đã đào tạo ra biết bao nhiêu nhân tài ở đây, làm cho bao nhiêu thanh niên chung quanh vùng đều trở thành những người khỏe mạnh thân thể tráng kiện.

Hiện tại, người vợ ôn nhu hiền thực của lão đã qua đời lâu năm, con gái thì ở xa, cái sân luyện võ trường này cơ hồ đã thành niềm an ủi và là nơi nương tựa cho tinh thần của lão.

Ánh mặt trời sáng lạn, đúng giữa trưa.

Buổi trưa mông sáu tháng bảy.

Bãi cát trong luyện võ trường phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, cái đầu trọc lóc, gương mặt hồng hào của lão, dưới ánh mặt trời bóng loáng chói mắt còn hơn cây thương để trên giá.

Lão ta là một ông già rất quắc thước, nghi biểu ung dung, ăn mặc giản dị, không ai có thể tìm ra một nét gì lộm khộm vốn có trên những người già nua.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu này giờ đã ráng trong phạm vi lễ độ, quan sát lão rất kỹ càng.

Bọn họ chỉ hy vọng lúc mình già đến chừng đó tuổi, mình cũng sẽ có được phong thái như lão ta.

Trong ánh mặt trời như thiêu đốt, gió từ dãy núi xa xa thổi lại, làm cho người ta muốn nhuỷ cả người ra không có lấy một tí sức lực.

Lão già "loát" một cái mở tung cái quạt ra, trên quạt có viết bốn chữ lớn bằng mực đen xì:

- Thanh Phong Từ Lai.

Bốn chữ ấy mới xem qua có vẻ rất bình thường, rất phàm tục, nhưng càng nghiên ngẫm, càng cảm thấy mùi vị vô cùng.

Hùng Cửu Thái gia phe phẩy cây quạt, đưa Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đi xem qua một vòng, trên mặt lộ một nụ cười vừa kiêu ngạo vừa thỏa mãn:

- Nơi đây thế nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Được quá, được quá.

Bọn họ chỉ nói được bao nhiêu đó, nhưng bọn họ không hề nói những lời khách sáo, mà chính là những lời thật tình tận đáy lòng.

Hùng Cửu Thái gia mỉm cười nói:

- Nói đây dù không được gì, cũng được cái rộng rãi, dù có hai ngàn người lại đây, cũng có thể dung chứa dễ dàng như chơi.

Đặng Định Hầu đồng ý. Bọn họ đi một vòng như vậy, đã hết một khoảng thời gian ăn bữa cơm.

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Một người mười lượng, ba ngàn người là ba vạn lượng, người khác đang liều mạng, bọn họ thì phát tài.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hùng lão tiên bối cũng biết chuyện này sao?

Hùng Cửu Thái gia cười phá lên nói:

- Bọn họ tưởng ta không biết, tưởng cho ta lên mây, là có thể lợi dụng được ta, có biết đâu tuy ta già rồi, nhưng cũng không phải là thứ già hồ đồ.

Đặng Định Hầu hỏi dò:

- Tiên bối làm như vậy, phải chăng là có thâm ý?

Hùng Cửu Thái gia cười nói:

- Nơi đây của ta tuy có vẻ lắm, nhưng chỉ được cái mã bên ngoài, không có cái thực, thường thường hay thiếu tiền chi phí.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi có nghe người ta nói, người nào bản cùng lại đây luyện võ, tiền bồi sẽ lo cho ăn, còn lo cho vợ con người ta nữa.

Hùng Cửu Thái gia gật gật đầu, ánh mắt lộ ra một nụ cười giảo hoạt:

- Cái món phí tôn này cũng khó tiêu lắm, nhưng có được ba vạn lượng ít ra cũng ứng phó được năm ba năm.

Đặng Định Hầu bất giác cũng mỉm cười.

Hiện tại y mới hiểu ý Hùng Cửu, thì ra lão già này cũng đang tính đường hắc ăn hắc.

Hùng Cửu Thái gia đưa cặp mắt loang loáng có thần, nhìn hai người chăm chăm, bỗng cười lên một tiếng rồi nói:

- Hai vị ở xa lại, này giờ tôi còn chưa thỉnh giáo tính danh, chắc hai vị cho là tôi y già lão không đủ lễ số.

Đặng Định Hầu nói:

- Không dám.

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Các hạ ắt hẳn là Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu cười cười hỏi:

- Sao tiền bồi nhận ra được?

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Một người cỡ bốn chục tuổi mà trẻ trung, trừ Thần Quyền Tiểu Gia Cát ra, còn ai có cái phong thái, khí khái như vậy?

Ánh mắt lão ta lại lộ nụ cười giảo hoạt:

- Huống gì, lâu lắm rồi, ta cũng từng gặp các hạ qua một lần, nếu không cũng chẳng nhận ra được đâu.

Đặng Định Hầu lại bật cười lên.

Y bỗng nhiên phát giác ra, lão này tuy giảo hoạt mà không khả ố, ngược lại rất khả ái.

Hùng Cửu Thái gia quay qua Đinh Hỷ hỏi:

- Vị thiếu niên này, thì tôi thấy lạ mặt.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi họ Đinh. Đinh Hỷ.

Hùng Cửu Thái gia hỏi:

- Có phải là Đinh Hỷ thông minh đấy không?

Đinh Hỷ nói:

- Không dám.

Hùng Cửu Thái gia lại ngấm y mấy lần rồi cười nói:

- Được, quả thật là ra vẻ thông minh mà làm người ta thích nữa.

Lão mỉm cười, bỗng đánh ra, năm ngón tay hư hư thực thực chụp lấy cổ tay của Đinh Hỷ.

Đây là tuyệt chiêu lão đã nhờ đó mà thành danh năm xưa, ba mươi sáu đường Đại Cầm Nã Thủ.

Lão ra tay không những nhanh nhẹn, chính xác, mà còn hư thực tương tế, biến hoá vô cùng.

Đình Hỷ chờ cho đến lúc mạch môn bị lão cầm lấy, bàn tay y nhẹ nhẹ lật qua, lập tức trượt ra khỏi bàn tay của lão.

Lão già biến hẳn sắc mặt.

Ba mươi năm nay, chưa có ai trong giang hồ có thể tuột được khỏi nắm tay của lão.

Lão nhìn nhìn bàn tay của mình, bỗng cười lớn lên, nói:

- Giỏi, quả thật anh hùng từ thiếu niên ra, xem ra ta đã quá già rồi.

Đình Hỷ mỉm cười nói:

- Nhưng hai bàn tay của tiền bối còn chưa già, trái tim của tiền bối còn chưa già.

Hùng Cửu Thái gia vỗ vai Đình Hỷ nói:

- Hảo tiểu tử, quả thật là hảo tiểu tử. Lần sau người đi cướp tiêu, tiền bạc còn thừa, nhớ đem lại cho ta chút ít, nơi đây ta còn thiếu tiền xài.

Đình Hỷ hỏi:

- Không phải chiều hôm qua tiền bối đã kiếm được hai vạn lượng sao?

Hùng Cửu nói:

- Ngay cả một lượng cũng không có.

Đình Hỷ hỏi:

- Nhật Nguyệt Song Thương quyết đấu với Bá Vương Thương, không lẽ không có ai lại xem sao?

Hùng Cửu nói:

- Có người lại, nhưng không có người đánh nhau.

Đình Hỷ kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Hùng Cửu nói:

- Bởi vì Vương đại tiểu thư không hề lại.

Đình Hỷ ngăn người ra.

Đặng Định Hầu nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Máy tay hảo hán ở Ngạ Hồ Cương thì sao?

Hùng Cửu nói:

- Bọn họ nghe nói tới trận chiến giữa Vương đại tiểu thư và Kim Thương Dur, đều kéo nhau lại Hạnh Hoa Thôn.

Đặng Định Hầu lập tức khom lưng nói:

- Xin cáo từ.

Hùng Cửu nói:

- Các người cũng tính chạy lại Hạnh Hoa Thôn sao?

Đặng Định Hầu gật gật đầu.

Lão già này lần thứ ba lại lộ ra nụ cười vừa hứng thú vừa giảo hoạt:

- Đến đó, đừng quên cho ta gởi lời thăm đóa Hồng Hạnh Hoa, nói dùm ta vẫn không hề chê bà ta già, còn đang chờ bà ta lại đây.

Xe ngựa đã khởi hành, Hùng Cửu Thái gia còn đứng trước cửa vẫy vẫy tay chào bọn họ.

Từ trong song cửa xe nhìn ra, người lão nhỏ dần, nhưng đầu lão càng lúc càng bóng.

Đặng Định Hầu bỗng cười nói:

- Thật ra ta cũng đã gặp qua lão một lần, chỉ bất quá lười lắm không chào hỏi thân thiết thế thôi.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta cứ ngỡ lão ta trước giờ là một lão già ngu muội tự đại, không ngờ ...

Đình Hỷ nói:

- Không ngờ lão là một con chồn già?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Còn là một con chồn già rất khả ái.

Đình Hỷ duỗi hai chân ra, gác lên ghế ngồi đối diện, bỗng bật cười lên một mình, cười không ngớt.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ngươi cười gì?

Đình Hỷ cười nói:

- Nếu chúng ta mai mối được lão với Hồng Hạnh Hoa, không phải là một chuyện thú vị hay sao?

Đặng Định Hầu cười lớn nói:

- Nếu ngươi có được bản sự lớn lao như vậy, ta tình nguyện thua ngươi năm trăm tiệc rượu.

Người của Đình Hỷ lập tức bật dậy, y hỏi:

- Thật không?

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ cần ngươi nói lão thái bà đó lại tìm lão, ta cũng chịu nhận thua.

Đình Hỷ nói:

- Một lời làm chắc?

Đặng Định Hầu nói:

- Một lời làm chắc.

Thật ra, y cũng biết Đình Hỷ thông minh nhất định thừa sức làm chuyện đó, nhưng y tình nguyện chịu thua.

Bởi vì trước giờ, y chưa bao giờ gặp người già lão nào trẻ trung như Hùng Cửu và Hồng Hạnh Hoa.

Vì vậy bọn họ nên có quyền vĩnh viễn được hưởng cái thú hoan lạc của tuổi thanh xuân.

Vì vậy y hy vọng bọn họ sẽ sống chung với nhau.

Y cũng tin rằng, nếu trên đời này có người nào có thể làm cho cái mục yêu tinh ấy đi gặp lão hồ ly này, người đó nhất định phải là Đình Hỷ.

x X x

Hồng Hạnh Hoa bỗng nhảy từ trên cái ghế mây ra, nhảy còn cao hơn cả tám thước, người còn chưa rớt xuống đất, đã chụp ngay cổ áo của Đình Hỷ, lớn tiếng nói:

- Sao? Ngươi nói sao?

Đình Hỷ cười và là nói:

- Cháu chẳng nói gì cả, chuyện gì cũng đều do lão hồ ly ấy nói.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt hỏi:

- Lão ta dám nói ta sợ lão ta à?

Đình Hỷ nói:

- Lão còn đòi đánh cá với cháu, nói rằng bà không dám bước vào sân nhà Hùng gia tới một bước.

Y làm ra bộ không phục tỵ nào, làm ra bộ rất lấy làm bất bình dùm cho Hồng Hạnh Hoa, y hẳn học nói:

- Tức nhất là, lão cứ nói bà đòi lấy lão ta, còn lão ta thì chẳng thèm bà.

Hồng Hạnh Hoa nhảy dựng lên:

- Tốt nhất người nhớ cho rõ ràng ra, lão ta muốn ta, hay ta muốn lão!

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là bà chẳng thèm lão.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Người đánh cá với lão ta bao nhiêu tiền?

Đình Hỷ nói:

- Cháu không có đánh cá.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ thở dài:

- Bởi vì cháu biết những chuyện chẳng có chứng cứ gì, vĩnh viễn không bao giờ biết được rõ ràng, cứ cho lão ta khoái chí một mình đi, cháu cũng chẳng mất đi miếng thịt nào.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên trở tay tát cho y một cái bạt tai, thuận tay lại đập vỡ đi một vò rượu, sau đó, bà ta như một con mèo bị dậm phải đuôi, nhảy vọt ra ngoài.

Đình Hỷ sờ sờ vào mặt mình, lầm bầm:

- Xem ra lần này bà ta giận quá rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người nhận ra được sao?

Đình Hỷ cười khỏ nói:

- Tôi nhận không ra, nhưng mò mẫm ra, tôi đã bị ăn của bà ta tám chín chục cái tát tai, chỉ có lần này, bà ta ta nặng nhất.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì nặng, cho nên mới biết, bà ta đã phải lòng lão hồ ly, chẳng qua, ngồi tự mình ngẫm nghĩ, rốt cuộc cũng bao nhiêu đây tuổi đầu, đại khái tới già còn ngồi hoa kiệu cũng không được để coi lắm.

Đình Hỷ cười phì nói:

- Nói đúng quá, thường đây.

Đặng Định Hầu lại thở ra:

- Ta cứ tưởng là dùng cách này sẽ không được cao minh cho lắm, nào ngờ, người dùng nó đối phó bà ta, lại quá hữu hiệu.

Đình Hỷ nói:

- Bởi vậy, bây giờ ông đang hối hận, không nên đánh cuộc với tôi.

Đặng Định Hầu cố ý cười nhạt nói:

- Không lẽ người cho rằng ta đã bại cuộc rồi sao?

Đình Hỷ hỏi lại:

- Không lẽ ông cho rằng, mình còn chưa bị bại cuộc?

Đặng Định Hầu hững hờ nói:

- Sao người biết được bà ta lại chỗ nhà Hùng Cửu?

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng thấy bà ta mang theo hành lý gì, ngay cả chuyện nhờ coi nhà giùm còn chưa làm, cứ vậy mà đi sao?

Đình Hỷ mỉm cười nói:

- Bà ta không muốn đi, dù ông có đốt nhà, bà ta cũng cứ ngồi ngay trong phòng không đi một bước.

Tiểu Mã này giờ đang nằm dựa một bên uống rượu, bỗng cười lên một tiếng, vừa cười vừa nói:

- Bà ta mà muốn tới đâu, dù có mặc quần lòi đít, cũng nhất định mò lại.

Đặng Định Hầu nhin không nổi bật cười lớn lên:

- Xem ra các người rất hiểu bà ta.

Tiểu Mã nói:

- Bà ta biết rõ là tôi thà để thương tích lở loét ra, cũng không chịu nằm yên trên giường.

Cả người y bị bó lại kỹ càng từ trên xuống dưới, giống như một món lễ vật đem tặng cho tình nhân vậy.

Đặng Định Hầu nhìn y, cười nói:

- May mà lần này người nghe lời bà ta, vết thương mà lở lói ra, ta bảo đảm mùi vị đó còn khó chịu gấp mấy nằm yên trên giường.

Đình Hỷ cũng đang nhìn gã bị bó thành một khối, ánh mắt không có tí gì là cười cợt, mà chỉ lộ một nét biểu tình thật kỳ dị, y bỗng hỏi:

- Nhạc Lâm, Vạn Thông có lại đây không?

Tiểu Mã hiển nhiên rất ngạc nhiên, y hỏi lại:

- Bọn họ sẽ lại sao?

Đình Hỷ chậm chậm gật đầu, ánh mắt nhìn quanh bốn phía quan sát, như một con chó săn đang đánh hơi.

Một con chó săn đã đánh được mùi con mồi.

Tiểu Mã nói:

- Anh đang tìm gì đó?

Đình Hỷ nói:

- Hồ ly.

Tiểu Mã bật cười, y cười lên, vết thương bị đung, vì vậy cười rất gắng gượng.

Đặng Định Hầu nhin không nổi hỏi:

- Trong nhà này có hồ ly?

Đình Hỷ nói:

- Cũng có thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Hồ ly lão ở nhà Hùng gia.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng hồ ly con lại ở đây.

Đặng Định Hầu nói:

- Đực? Hay cái?

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là cái.

Đặng Định Hầu cũng bật cười.

Chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng vang lên loảng xoảng, hình như có người đập vỡ bảy tám cái ly một lượt.

Phòng này là phòng riêng của Hồng Hạnh Hoa, bên ngoài mới là chỗ bán rượu.

Tiểu Mã chau mày nói:

- Đây chắc là lão Hứa không chịu chuộng khách hàng để cho người ta tức giận lên.

Lão Hứa chính là người giúp việc duy nhất cho Hồng Hạnh Hoa, lão ta vừa già lại vừa điếc, không những vậy còn thường hay uống rượu trộm.

Bấy giờ, bên ngoài lại có tiếng loảng xoảng vang lên, bình rượu lại bị đập vỡ.

Đặng Định Hầu bất giác chau mày, nói:

- Vị khách này cũng không khỏi khó tính quá đi.

Tiểu Mã đảo quanh tròn mắt, nói:

- Nhạc lão đại trước giờ vốn rất khó tính, không biết có phải là y đã lại hay không?

Câu nói ấy còn chưa nói xong, Đình Hỷ đã xông ra, Đặng Định Hầu cũng xông ra theo.

Tiểu Mã nhìn hai người chạy ra khỏi phòng, y thở phào ra một hồi, tựa hồ như bỏ xuống một gánh nặng.

Bỗng nghe có người lớn tiếng nói:

- Là chú đây à? Chú còn chưa đi sao?

Giọng nói của người này ú ớ mà đê trầm, quả thật là giọng nói của Nhật Nguyệt Song Thương Nhạc Lân.

Còn người kia nói:

- Chúng ta chờ người muốn bệnh luôn đó, còn người thì ngồi đây uống rượu.

Giọng nói người này vừa the thé vừa cao, chính tương phản với giọng của Nhạc Lân, y chính là đồng đảng của Nhạc Lân, Hoạt Trần Bình Trần Hoài.

Hoạt Trần Bình và Lập Địa Phân Kim trước giờ như ảnh tùy hình, nếu y đã lại đây, Triệu Đại Bình dĩ nhiên cũng ở đó.

- Vạn Thông đâu?

Đây là giọng của Đình Hỷ.

Vạn Thông vốn là người nhát gan, trước giờ chưa bao giờ chịu đi lẻ một mình, ai cũng lại đây, tại sao y còn chưa lại?

Nhạc Lân hỏi:

- Chú muốn tìm y?

Đình Hỷ nói:

- Ừ.

Nhạc Lân lạnh lùng nói:

- Hình như y cũng đang tìm chú.

Đình Hỷ hỏi:

- Y đang ở đâu?

Trần Hoài nói:

- Ở quanh đây, không xa lắm.

Triệu Đại Bình nói:

- Nếu người không có chuyện gì, chúng ta sẽ đưa người lại gặp y.

Giọng nói của ba người đều ra vẻ kỳ quái, làm như đang giấu diếm một âm mưu gì đó.

... Bọn họ đối với Đinh Hỷ đang có âm mưu gì chẳng?

Tiểu Mã chau mày, muốn lồm cồm bò dậy, có điều, phía sau thân hình của y, bỗng có bàn tay thò ra, đè vai y xuống.

Trong phòng vốn không có ai khác, người này ở đâu ra? Không lẽ ở trong tủ phía sau chỗ y nằm?

Tiểu Mã hiển nhiên biết có người trong tủ, vì vậy y chẳng có tí gì ngạc nhiên, còn hạ giọng nói:

- Mau núp vào đi, không chừng bọn họ lại vào ngay bây giờ đây.

- Không đâu.

Giọng nói ấy cũng đang hạ thấp xuống, người thì đang cúi xuống thì thào vào tai y.

- Đinh Hỷ hình như đang nóng ruột muốn đi tìm Vạn Thông, nhất định sẽ bỏ chúng ta đi bây giờ.

Tiểu Mã nói:

- Dù y có đi, cũng nhất định sẽ vào đây nói một tiếng.

Người đó nói:

- Không có đâu.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Người đó nói:

- Bởi vì y sợ người khác theo y vào đây, y không muốn người khác thấy anh bị vậy.

Tiểu Mã còn chưa mở miệng, bỗng nghe Đinh Hỷ đang lớn tiếng nói bên ngoài:

- Được.

Nhạc Lâm hỏi:

- Cỗ xe đậu bên ngoài là của chú đấy hả?

Đinh Hỷ nói:

- Của người ta tặng cho tôi đấy.

Trần Hoài cười nhạt nói:

- Thì ra Tiểu Đinh dạo này làm quen với những tay hào phóng, vì vậy mới quên đi bọn mình rồi.

Triệu Đại Bình nói:

- Kết bạn được với bạn bè phóng khoáng cũng là chuyện tốt, bọn mình là kẻ trợ đầu đi chung với mặt trăng cũng ít nhiều lây được chút ánh sáng.

Mấy người đó nói nặng nói nhẹ vài câu, nhưng rốt cuộc cũng theo Đinh Hỷ ra xe một lượt, không ai hỏi tới Đặng Định Hầu.

Thần Quyền Tiểu Gia Cát danh tiếng lẫy lừng, nhưng bằng hữu hắc đạo không mấy người biết mặt y.

Tiếng bước chân bỗng dung đi xa mất, bên ngoài chỉ còn lão Hứa đang làm bầm nguyên rữa.

- Các người là con mẹ gì, đập bể đồ đạc cho ta khô? Ta mắng tổ tiên chúng bay!

Sau đó phía ngoài lại có tiếng xe chạy, tiếng ngựa hí, trong phút chốc đã đi ra xa lác.

Tiểu Mã nắm chặt bàn tay đang đè vào vai của y, hình như hai bên không còn muốn bị chia rẽ phút giây nào nữa.

x X x

Trong xe ngồi bảy người tuy không gọi là chật, nhưng Đặng Định Hầu đã bị ép vào trong một góc.

Bởi vì trong những người ngồi bên cạnh y, có hai người rất to con, nhất là một người trong đó, tay cầm cây Khai Sơn đại phủ, một cái đùi so với cả người Trần Hoài còn muốn lớn hơn.

- Người này chắc là Đại Lực Thần.

Đặng Định Hầu xem ra hình như đã ngủ, thật ra y vẫn đang quan sát mấy người đó.

Nhất là Nhạc Lâm, ... một người được gọi là lão đại, nhất định là có nguyên do.

Nhạc lão đại thân hình không cao lớn lắm, nhưng vai y rất rộng, eo rất thon, tay chân dài mà có sức, chỉ thò tay ra, là sẽ thấy bấp thịch chuyển động không ngừng dưới lớp áo.

Gương mặt của y rất ít thấy có biểu tình gì, nước da màu đồng đậm, mày rậm mũi sư tử, cặp mắt hình tam giác, ánh mắt loang loáng đầy tinh quang, lẫm lẫm có oai, tuy y vừa lên xe là ngồi đó không động đậy gì, nhưng xem ra lại giống như một con báo trên núi đang chuẩn bị tùy thời tùy lúc chồm lại cắn xé người ta.

- Người này xem ra không những kiêu hãn dũng mãnh, mà nhất định là một tay thần lực trời sinh.

Đặng Định Hầu nhìn bàn tay của y, nhìn được cây thương y cầm trong tay.

Bàn tay của y to lớn mà thô dã.

Y lúc nào cũng bỏ thông hai bàn tay xuống gối, trừ ngón trở ra, các ngón kia đều cắt ngắn, nhìn kỹ sẽ thấy, là do lấy răng cắn ra.

- Người này tuy ngoài mặt tàn bạo vô tình, trong lòng nhất định không được bình tĩnh cho lắm.

Đặng Định Hầu quan sát người ta từ điểm nhỏ nhất, y biết, chỉ có những người tâm tình mâu thuẫn bất an, mới hay cắn móng tay.

Cặp Nhật Nguyệt Song Thương nặng nề ấy, không nằm trong tay của y. Hai cây thương đều được để trong bao, cũng có một người lúc nào cũng cầm đi theo y.

Người đó cũng là một gã đại hán vạm vỡ, xem ra còn kiêu hãn hơn cả Đại Lực Thần, hiện tại, y đang ngồi đối diện với Nhạc Lâm, hai bàn tay không lúc nào rời khỏi hai cây thương, thậm chí ánh mắt cũng không lúc nào rời khỏi chúng.

Trần Hoài lại là một người rất nhỏ thó, người y không giống như một người làm ăn, gương mặt y lúc không cười, cũng đượm một nụ cười rất ngụy bí.

Bọn họ nãy giờ đang nhìn Đinh Hỷ tí mắt cười, làm như hoàn toàn không để ý còn có một người là Đặng Định Hầu đang ngồi ở đó.

Đinh Hỷ dĩ nhiên cũng không vội vã gì giới thiệu bọn họ với nhau, y mỉm cười nói:

- Các ông đến Hạnh Hoa Thôn uống rượu đây sao?

Nhạc Lâm nghinh mặt lên nói:

- Chúng ta không lại đó uống rượu, không lẽ còn muốn đi tìm con mụ đó sao?

Người đi uống rượu lại uống không được rượu, dĩ nhiên là không khỏi có chút bực tức.

Đình Hỷ cười cười, móc từ trong xe ra một bình rượu, đánh bay nắp hủ, mùi rượu bay ra thơm ngào ngạt.

Trần Hoài hít vào một hơi thật sâu khen:

- Rượu ngon.

Triệu Đại Bình cười mà như không cười, nói nhẩn nha:

- Tiểu Đình quả thật càng lúc càng hào nhoáng, uống rượu toàn là thứ Nữ Nhi Hồng ở Giang Nam giá tiền mấy chục lượng bạc, thật là hiếm có.

Trần Hoài cười nói:

- Không chừng đây chỉ bất quá là vật định tình của tiểu cô nương nào cho y đẩy thôi.

Đại Lực Thần bỗng lớn tiếng nói:

- Bất kể rượu ở đâu ra, người ta đem ra đãi mình, tại sao mình còn đi trách móc gì họ?

Nhạc Lâm nói:

- Đúng, chúng ta uống miếng rượu rồi hãy tính.

Y chụp ngay lấy bình rượu, đưa lên miệng tu ừng ực một hơi, uống một hơi e cũng đến cả cân rượu.

Trần Hoài bỗng thở ra một tiếng, nói:

- Rượu ngon như vậy, trăm năm cũng khó mà gặp, Vạn Thông lại uống không được, xem ra tên tiểu tử đó không có phúc khí tý nào.

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy, lúc này tôi lấy làm lạ, tại sao y không đi chung với mấy ông.

Trần Hoài nói:

- Lúc chúng ta đi, y còn đang nằm ngủ.

Đình Hỷ hỏi:

- Ngủ đâu?

Trần Hoài nói:

- Ở cái am của ni cô phía đằng trước.

Đình Hỷ hỏi:

- Am ni cô? Tại sao lại ngủ trong một cái am của ni cô?

Trần Hoài vừa cười vừa nói:

- Bởi vì trong cái am ni cô đó, cô này còn trẻ tuổi còn đẹp đẽ hơn cả cô kia.

Đình Hỷ hỏi:

- Y dám đụng tới ni cô sao?

Trần Hoài nói:

- Không lẽ người quên mất ngoại hiệu của y thế nào rồi sao?

Đình Hỷ cười lớn.

Trần Hoài nhắm tít mắt cười nói:

- Vô Khổng Bất Nhập chính là không có chỗ nào là không chui vào. Một người có thể có tên lâm, nhưng ngoại hiệu chắc chắn là không làm lẩn đâu được.

x X x

Dưới chân núi, trong đám cây cỏ xanh rì, thấy có góc tường màu hồng, chim chóc đậu trên một tấm biển có sơn ba chữ thiếp vàng:

- Quan Âm Am.

Khắp thiên hạ, bất kỳ nơi nào, cũng nhất định sẽ có một cái am của ni cô có tên là Quan Âm Am, cũng giống như nhất định sẽ có một quán rượu tên là Hạnh Hoa Thôn.

Người ra mở cửa dĩ nhiên là một ni cô, chỉ tiếc là ni cô này đã không trẻ tuổi, cũng không xinh đẹp cho lắm.

Thật ra, ni cô này còn già hơn cả Hồng Hạnh Hoa.

Dù là đàn bà có đẹp như tiên nữ, đến lúc về già, cũng không thể nào xinh đẹp cho được.

Đình Hỷ nhìn Trần Hoài cười cười.

Trần Hoài cũng cười cười, hạ giọng nói:

- Ta đã nói cô này còn trẻ tuổi còn đẹp đẽ hơn cô khác, đây là người già nhất xấu nhất, vì vậy chỉ đủ tư cách làm người mở cửa.

Đình Hỷ hỏi:

- Người trẻ tuổi nhất thì sao?

Trần Hoài nói:

- Người trẻ tuổi nhất, dĩ nhiên đang ở trong phòng tên tiểu tử Vạn Thông ấy chứ còn gì nữa.

Đình Hỷ hỏi:

- Y còn trong đó sao?

Trần Hoài nói:

- Nhất định là còn.

Gương mặt của y lại lộ ra cái nụ cười nguy hiểm, y vừa cười vừa nói:

- Bây giờ dù có ai đem chổi đuổi đi, y cũng nhất định không chịu đi.

Bọn họ đi xuyên qua đại điện, xuyên qua sân sau, phía sau có cây ngô đồng, bên cạnh có một cái thiên phòng cửa đóng kín mít, không có tiếng người.

- Vạn Thông ở trong đó sao?

- Ừ.

- Xem ra y ngủ say như người chết vậy.

- Giống hệt.

Bà ni cô đi phía trước nhất, đưa tay ra gõ nhẹ vào cửa thiên phòng, bên trong có một ni cô cúi đầu chấp tay, từ từ bước ra.

Ni cô này quả thật trẻ tuổi hơn nhiều, ít ra cũng trẻ hơn bà lúc này bảy tám tuổi.

Bà ra mở cửa ít ra cũng bảy tám chục tuổi.

Đình Hỷ nhìn không nổi mở miệng hỏi:

- Đây là người trẻ nhất chăng?

Trần Hoài nói:

- Hình như là vậy.

Đình Hỷ bật cười.

Trần Hoài nói:

- Bọn mình không chừng chê bà ta tuổi tác có hơi lớn, nhưng Vạn Thông thì không chọn lựa lắm.

Đình Hỷ hỏi:

- Thế nào?

Trần Hoài nói:

- Bởi vì hiện tại, bất kỳ người đàn bà nào, đối với y cũng đều là một thứ như nhau.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Trần Hoài nói:

- Tại vì ...

Y không nói tiếp, cũng không cần phải nói tiếp, bởi vì Đình Hỷ đã thấy Vạn Thông.

Vạn Thông đã thành người chết.

x X x

Trong phòng rất u ám, một cỗ quan tài đang để bên cạnh cửa sổ, Vạn Thông nằm trong đó.

Y mặc bộ đồ bình thời y rất thích, bộ y phục bằng lụa màu lam.

Không thấy có máu me gì trên áo quần, không thấy có thương tích, nhưng y quả thật đã chết rồi, chết đã lâu lắm.

Gương mặt của y đã biến thành vàng khè xương xẩu, thân hình đã cứng đờ.

Đình Hỷ hít vào một hơi dài, hỏi:

- Y chết lúc nào?

Nhạc Lâm nói:

- Tối hôm qua.

Đình Hỷ hỏi:

- Làm sao mà chết?

Nhạc Lâm hỏi lại:

- Chú nhìn không ra?

Đình Hỷ nói:

- Tôi nhìn không ra.

Nhạc Lâm lạnh lùng nói:

- Nếu vậy, chú nên nhìn kỹ lại một chút.

Trần Hoài nói:

- Tốt nhất là mở áo y ra xem lại.

Đình Hỷ ngần ngừ, y mở cửa sổ ra.

Ánh tịch dương tháng bảy chiếu vào trong phòng, chiếu trên xác người chết.

Đình Hỷ bỗng phát hiện trước ngực xác chết có một miếng vải màu sắc không giống chỗ khác, giống như một chiếc lá mùa thu, đã bắt đầu héo úa vàng khè tan vữa.

Nhạc Lâm lạnh lùng nói:

- Bây giờ chú còn không thấy nữa không?

Đình Hỷ lắc lắc đầu.

Nhạc Lâm cười nhạt, bỗng nhiên xuất thủ, chưởng phong ào ạt bay qua, miếng vải bay lên như một chiếc lá, bày ra ngực xác chết màu vàng khè, cũng bày ra vết thương trí mệnh trên người y.

Một vết thương màu đỏ hồng, không thấy máu, ngay cả da cũng không bị phá ra.

Đình Hỷ thở ra một hơi dài nói:

- Hình như là vết thương do quyền đâm vào phải không?

Nhạc Lâm cười nhạt nói:

- Bây giờ chú đã thấy rõ rồi đấy chứ?

Đình Hỷ nói:

- Chỉ một quyền đã xong đời, tay quyền của người này thật mạnh kinh hồn.

Trần Hoài nói:

- Sức mạnh cũng không đủ, phải có công phu đặc biệt mới xong.

Đình Hỷ thừa nhận.

Trần Hoài nói:

- Người nhìn không ra đây là thứ công phu gì?

Đình Hỷ ngần ngừ hỏi lại:

- Ông nghĩ sao?

Trần Hoài nói:

- Bất cứ quyền thuật của môn phái nào, đánh một quyền chết người, vết thương không có dấu màu đỏ như vậy.

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Trần Hoài nói:

- Khắp vòm trời này, chỉ có một thứ quyền thuật là ngoại lệ.

Đình Hỷ hỏi:

- Quyền thuật gì?

Trần Hoài nói:

- Thiếu Lâm thần quyền.

Y nhìn chăm chú vào Đình Hỷ, lạnh lùng hỏi:

- Thật ra, ta không cần nói, người cũng nhất định là biết rồi. Người nhìn kỹ xem, chỗ khớp xương của Vạn Thông có bị gãy ra không?

Đình Hỷ nói:

- Không.

Trần Hoài hỏi:

- Da có bị phá ra không?

Đình Hỷ nói:

- Không.

Trần Hoài hỏi:

- Nếu có người đâm cho người một quyền chết tươi, người chết rồi, xương cốt không bị gãy, da không bị phá vỡ ra, người xem người đó dùng thứ quyền thuật gì?

Đình Hỷ nói:

- Thiếu Lâm thần quyền.

Trần Hoài hỏi:

- Tuy rất nhiều người biết Thiếu Lâm thần quyền, luyện đến mức hóa hầu có mấy người?

Đình Hỷ nói:

- Không nhiều.

Trần Hoài hỏi:

- Không nhiều là bao nhiêu?

Đình Hỷ nói:

- Đại khái ... đại khái không quá năm người.
Trần Hoài nói:
- Chương môn phái Thiếu Lâm dĩ nhiên là một.
Đình Hỷ gật gật đầu.
Trần Hoài nói:
- Chương môn phái Thiếu Lâm Nam tông, dĩ nhiên là một người nữa.
Đình Hỷ lại gật gật đầu.
Trần Hoài hỏi:
- Hai vị hộ pháp trưởng lão trên Tung Sơn tự có tính vào đó không?
Đình Hỷ nói:
- Tính.
Trần Hoài hỏi:
- Còn một người nữa, người xem thử là ai?
Đình Hỷ không nói gì.
Trần Hoài bỗng cười lên một tiếng, quay qua Đặng Định Hầu nói:
- Những vấn đề đó đáng lý ra ta không nên hỏi y, bởi vì người còn biết rõ hơn y.
Đặng Định Hầu hỏi:
- Ta biết chuyện gì?
Trần Hoài nói:
- Ít nhất người cũng biết, trừ bốn lão hòa thượng ta nói ra vừa rồi, còn người nữa là ai.
Đặng Định Hầu nói:
- Tại sao ta phải biết vậy?
Trần Hoài cười cười nói:
- Bởi vì, người chính là người đó.
Triệu Đại Bình nói:
- Trừ tứ đại cao tăng chùa Thiếu Lâm ra, người duy nhất luyện Thiếu Lâm thần quyền đến mức hỏa hầu, chỉ có Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.
Trần Hoài nói:
- Bởi vậy, người giết chết Vạn Thông đêm qua, nhất định là Đặng Định Hầu.
Nhạc Lâm lạnh lùng nhìn Đình Hỷ, hỏi:
- Bây giờ ta hỏi chú, người bạn của chú đây có phải là Đặng Định Hầu hay không?
Đình Hỷ thở ra, cười khỏ nói:
- Vấn đề này, chắc ông cũng phải hỏi y thôi, y còn biết rõ hơn tôi nhiều lắm.
Đặng Định Hầu nói:
- Ta còn có chỗ chưa hiểu rõ lắm.
Nhạc Lâm hỏi:
- Người nói đi.
Đặng Định Hầu hỏi:
- Tại sao ta muốn giết Vạn Thông?
Nhạc Lâm nói:
- Vấn đề đó ta đang muốn hỏi người.
Đặng Định Hầu nói:
- Ta nghĩ không ra.

Nhạc Lâm nói:

- Ta cũng nghĩ không ra.

Đặng Định Hầu cười khỏ nói:

- Chính ta còn nghĩ không ra, ta có lý do gì để giết y.

Nhạc Lâm nói:

- Nhưng ngươi lại đi giết y, bởi vậy ngươi mới đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngươi có bao giờ nghĩ là, không chừng không phải ta giết không?

Nhạc Lâm nói:

- Không bao giờ.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Không lẽ người là người hoàn toàn không muốn lý luận tý nào?

Nhạc Lâm nói:

- Ta mà suốt ngày đi lý luận với người khác, giờ này không biết đã chết đi bao nhiêu lần.

Y bỗng quay qua Đinh Hỷ, cất tiếng hỏi:

- Có phải trước giờ ta vẫn coi chú là huynh đệ?

Đinh Hỷ thừa nhận.

Nhạc Lâm nói:

- Lúc ta có rượu uống, có phải ta chia cho chú một nửa không? Lúc có ta mười lạng, có phải ta chia cho chú năm lạng không?

Đinh Hỷ gật gật đầu.

Nhạc Lâm chăm chú nhìn y hỏi:

- Vậy thì bây giờ chú tính theo phe ai? Chú nói đi!

Đinh Hỷ thở ra một hơi trong bụng, y biết Nhạc Lâm nhất định sẽ cho y một cơ hội để chọn lựa.

... Không phải bằng hữu, tức là kẻ thù.

... Không phải người chết, tức là ta chết.

Những người làm cái nghề của bọn họ, cũng như là dã thú, vĩnh viễn có cái nguyên tắc sinh hoạt đơn giản của bọn họ.

Nhạc Lâm cười nhạt nói:

- Nếu ngươi theo phe của hắn, giúp hắn giết ta, ta cũng không trách gì ngươi, bán bạn cầu vinh nơi đâu cũng có, ngươi không phải là người đầu tiên.

Đinh Hỷ nhìn nhìn y, rồi lại nhìn nhìn Đặng Định Hầu, y nói:

- Không lẽ bọn ta giết y vậy thôi sao?

Nhạc Lâm nói:

- Hắn đã lại đây rồi, không chết không xong.

Đinh Hỷ nói:

- Không lẽ chúng ta không cho y lấy một cơ hội để biện bạch sao?

Nhạc Lâm nói:

- Chắc hắn cũng đã biết, lúc chúng ta giết người, nhất định không để cho ai có cơ hội, bất kỳ cơ hội nào cũng không cho.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì có cơ hội biện bạch, tức là có cơ hội đào tẩu?

Nhạc Lâm nói:

- Đúng vậy.

Đình Hỷ nói:

- Chẳng qua, nếu mình giết làm người?

Nhạc Lâm lạnh lùng nói:

- Chúng ta giết làm rất nhiều người, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Đình Hỷ nói:

- Vì vậy có oan uổng, chết cũng đáng?

Nhạc Lâm nói:

- Đúng vậy.

Đình Hỷ cười cười quay qua Đặng Đình Hào nói:

- Nói vậy, e rằng ông chỉ còn nước chịu do số mệnh thôi.

Đặng Đình Hào cười khỏ.

Đình Hỷ nói:

- Đáng lý ra ông không nên học Thiêu Lâm thần quyền, lại càng không nên có tên là Đặng

Đình Hào.

Đặng Đình Hào nói:

- Vì vậy ta sai lầm quá?

Đình Hỷ nói:

- Sai lầm quá nặng.

Đặng Đình Hào nói:

- Vì vậy ta đáng chết?

Đình Hỷ hỏi:

- Ông tính chết cách nào?

Đặng Đình Hào hỏi lại:

- Người nghĩ sao?

Đình Hỷ bỗng cười lên một tiếng nói:

- Tôi nghĩ ông nên mua một miếng đậu hủ đập đầu vào đó mà chết.

Y bỗng xuất thủ, dùng bàn tay chặt vào cổ họng Đặng Đình Hào.

Đây là một chiêu sát thủ trí mệnh, lối xuất thủ của y cũng như dã thú cắn nhau, vừa hung mãnh, vừa độc ác, chính xác, nhất định không để cho đối phương có tí cơ hội để thở.

Đang nói chuyện bỗng trở mặt đánh nhau, là chuyện con nít giỡn chơi dưới mắt bọn họ, vừa buồn cười vừa ấu trĩ.

... Không phải người chết, thì là ta chết, một người chỉ có thể chết một lần.

Cú đánh ra vừa nhanh vừa hiểm ác, ngay cả Đặng Đình Hào cũng không tránh kịp, mắt thấy bàn tay của Đình Hỷ đã chặt tới cổ họng của y, ánh mắt của Nhạc Lâm bất giác lộ một nụ cười.

Chuyện này giải quyết dễ dàng hơn y tưởng tượng quá xa.

... Bất kỳ chuyện gì, chỉ cần xử lý đúng cách, nhất định sẽ giải quyết thuận lợi thôi.

Nhạc Lâm đang thỏa mãn với cách giải quyết của mình, cú chặt của Đình Hỷ bỗng nhiên thay đổi phương hướng, năm ngón tay bỗng rút lại, tiếp theo đó, cùi chỏ thọc đúng vào huyết đạo chỗ dưới xương sườn của y.

Cú cùi chỏ lại càng nhanh nhẹn chính xác, Nhạc Lâm hoàn toàn không có lấy một cơ hội để chống trả.

Y lập tức ngã âm xuống.

Ngũ Hồ gầm lên một tiếng phấn nộ, rút cây thương trong bọc ra, Trần Hoài, Triệu Đại Bình thì đang tính chạy ra khỏi phòng.

Chỉ tiếc động tác của bọn họ hơi chậm đi một chút.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đồng thời xuất thủ, trong bảy chiêu, bốn người bọn họ đều đã ngã gục xuống.

Đặng Định Hầu thở phào một hơi dài, khoe miệng còn đang mỉm cười:

- Chúng ta quả không nhìn lầm người.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nhìn ra tôi không có ý định giết ông?

Đặng Định Hầu gật gật đầu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Nếu ông nhìn lầm thì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhìn lầm thì đáng chết chứ sao.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Bất kể ra sao, ông cũng quả thật gan dạ.

Nhạc Lâm tuy đã nằm dưới đất, còn đang nhìn y hần học oán hận.

Đinh Hỷ cười nhẹ nói:

- Ông đừng tức giận, bán bạn cầu vinh, tôi chẳng phải là người đầu tiên.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Cũng nhất định không phải là người cuối cùng.

Đinh Hỷ nói:

- Huống gì tôi làm vậy, chẳng qua tôi biết người này nhất định không thể nào là người giết

Vạn Thông, đêm qua, tôi ở chung chỗ với y.

Đặng Định Hầu nói:

- Tuy ta có luyện qua Thiếu Lâm thần quyền, nhưng ta chưa luyện qua thuật phân thân.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là các ông không ai chịu nghe y giải thích, vì vậy tôi chỉ còn nước để các ông nằm đây nghỉ mát, chờ tôi tra xét ra chân hung là ai, tôi sẽ đem rượu lại bồi tội với các ông.

Thật tình y không muốn đứng nhìn thêm mấy người đó đang nhìn y với ánh mắt oán độc, nói xong câu đó, y kéo tay Đặng Định Hầu bỏ đi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bây giờ mình đi đâu vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Đi tìm người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tìm ni cô?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi đối với ni cô vốn rất có hứng thú, bất kể là ni cô già hay ni cô trẻ cũng vậy.

Hai người ni cô lúc nãy vốn còn đang đứng ở trong sân, hiện tại họ đang tính bỏ đi, đã quá trễ.

Đình Hỷ đã xông ra ngoài, mỗi tay cầm một bà.

Ni cô già sợ quá mềm nhũn người ra, run giọng nói:

- Năm nay tôi đã bảy mươi ba tuổi, ông ... ông có tìm người, ông tìm bà ta.

Đình Hỷ bật cười, Đặng Đình Hầu cười lớn.

Tuệ Năng đang sợ quá mặt mày trắng bệch, bây giờ bỗng đổi thành đỏ mặt lên, không ai có thể tưởng tượng ra trong lòng bà ta bây giờ đang có mùi vị gì.

Đình Hỷ cười nói:

- Thì ra ni cô cũng biết bán đứng cả ni cô.

Đặng Đình Hầu cười nói:

- Ni cô cũng là người, không những vậy còn là đàn bà.

Y mỉm cười vỗ nhẹ vào vai của Tuệ Năng nói:

- Bà đừng có sợ, người này sẽ không làm chuyện gì đáng sợ đâu, tối đa chỉ bắt quá ...

Đình Hỷ làm như sợ y nói tiếp xuống, lập tức ngắt lời nói:

- Chỉ bắt quá muốn hỏi bà vài câu thôi.

Tuệ Năng rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn y một cái, không ai có thể nhìn ra được, cái nhìn ấy là đang mừng rỡ hay là thất vọng.

Đình Hỷ chỉ còn cách làm bộ không thấy gì cả, ho khẽ lên hai tiếng, nghiêm nét mặt nói:

- Những người trong phòng đến đây lúc nào?

Tuệ Năng nói:

- Nửa đêm hôm qua.

Đình Hỷ hỏi:

- Bao nhiêu người lại?

Tuệ Năng run rẩy, đưa một bàn tay ra.

Đình Hỷ hỏi:

- Bốn người còn sống, một người đã chết?

Tuệ Năng nói:

- Năm người còn sống.

Ni cô già giành nói:

- Nhưng hôm nay lúc bọn họ đi, chỉ còn có bốn người.

Đình Hỷ sáng mắt lên hỏi:

- Còn một người kia ở đâu?

Ni cô già nói:

- Không biết.

Đình Hỷ hỏi:

- Thật tình không biết?

Ni cô già nói:

- Tôi chỉ biết đêm qua bọn họ có lại chỗ miếu thờ Thổ địa một chuyến.

Đình Hỷ hỏi:

- Nơi đó còn có ai?

Ni cô già nói:

- Chẳng có ai cả, chỉ có một cái địa lao.

Ánh mắt của Đặng Định Hầu cũng sáng rực lên.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người có biết người kia là ai không?

Đình Hỷ nói:

- Nhất định là Tiểu Tô Tần, Tô Tiểu Ba.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y là người thế nào?

Đình Hỷ nói:

- Là một người lắm mồm, nếu ông muốn y giữ kín một bí mật, chỉ có một cách duy nhất là ...

Đặng Định Hầu nói:

- Là giết y?

Đình Hỷ cười lên một tiếng nói:

- Nhưng nếu y là chồng của em gái ông, ông làm sao bây giờ?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên ta không thể để cho em ta biến thành quả phụ.

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là không thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta chỉ còn nước đem y giam xuống địa lao.

Đình Hỷ cười lớn nói:

- Tiểu Gia Cát quả thật không hổ là Tiểu Gia Cát.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiểu Gia Cát không phải là anh vợ của y.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng Nhạc Lân lại là anh vợ của y.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Nếu em gái của y tính tình cũng giống y, Tô Tiểu Ba thà chết đi còn sướng hơn.

Đình Hỷ bỗng chau mày lại nói:

- Người không phải là anh vợ của y, hung thủ cũng không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy, hung thủ rất có thể tùy lúc tùy thời giết Tô Tiểu Ba đi để bịt miệng.

Đình Hỷ nói:

- Vì vậy nếu chúng ta có muốn nghe bí mật gì từ miệng Tô Tiểu Ba, chúng ta phải mau mau chạy lại miếu Thổ địa.

- - - o O o - - -